

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 17, Nummer 4
Okt-Nov-Dec 2011
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Dag allemaal	2
Wel en wee	3
Even ook nieuwjaarswensen	9
Een wandelverhaal	10
Fiscale attesten	11
Praktische informatie	12

Dag allemaal

Dag allemaal,

De Advent staat voor de deur, tijd om opnieuw een kerstbriefje te schrijven, om even het jaar te overlopen. Het werd een bijzonder jaar want ik mocht in wonderen leren geloven, of misschien moet ik zeggen "opnieuw" verwonderd leren zijn. 't Geeft niet: het komt uiteindelijk toch wel op hetzelfde neer.

Er zijn toch wel wat bijzondere dingen gebeurd, dingen die "normaalgezien" niet gebeuren. Ik vertel er hier maar enkele:

Herinneren jullie nog dat meisje, Vivi, dat sinds anderhalf jaar bewusteloos, of in coma, is door een hersenontsteking? Ik vertelde over haar begin dit jaar, want toen werd ze erg ziek, een longontsteking door de echte griep. Nog nooit zag ik een kind zo dicht bij de dood maar ze werd toch weer beter. Misschien zat de Driekoningenwens die ik mocht doen er voor iets tussen, of de vallende ster die we zagen op een donkere avond in Tabori. Vorige maand werd ze opnieuw ziek en hadden we weer schrik. Maar opnieuw is ze erdoor gekomen en lijkt het zelfs of ze "wakkerder" geworden is. De zintuigen die we het meest prikkelen zijn het gehoor en het gevoel. Zachte muziek, massagekes,... en zoeken naar elke mogelijke vorm van reactie bij haar. Ik vraag me af wat de Advent nu voor haar en haar vader en moeder zou kunnen of mogen betekenen: verder blijven hopen, vol verwachting, een wonder misschien? En dan is er ook het verhaal van Mayra. Haar kindje is ondertussen geboren. Hij heet "Alex Maximiliano", een naam alleen een koningskind waardig, gekozen door de papa van Mayra. Het kindje lacht al en Mayra zorgt goed voor hem terwijl haar zus toekijkt en een handje toesteeckt waar nodig. Hun huisje, de toekomst van dit kind: allemaal een groot vraagteken. Maar ook hier mogen we weer getuige zijn van nog zo'n klein, of moet ik zeggen "groot", wondertje. Een nieuw kind werd geboren, en elke dag mag ingekleurd worden.

Ik ben zo blij opnieuw en deze keer echt bewust, in onze grote-mensenwereld, verwondering te mogen voelen. Het leven is deel van een nog veel groter wonder, ik ben er echt zeker van.

Ik wens ieder van jullie voor het komend jaar veel "verwondering" toe...
Zalig kerstmis,

Inge.

Wel en Wee (I)

20 september : veilig geland met 'opa's traktaat' in de bagage.

Ik ben veilig en wel aangekomen na een lange reis: deze keer in totaal toch 27 uur onderweg, van Moorsele tot Zambiza. We liepen overal wat vertraging op waardoor we op het einde van de vlucht nog een half uurtje boven Quito mochten rondcirkelen. Gelukkig was het heel mooi weer en kon ik heel ver kijken en zag bijna alle vulkaantoppen schitteren in de sneeuw. Zalig om dit vanuit de lucht te bewonderen!

De koffer is "zonder kleerscheuren" aangekomen en de gerookte zalm en surimi liggen al in de ijskast. Beide pakjes waren trouwens nog heel fris. Deze middag zal het hier dus eetfestijn zijn. Ik verlang al om de gastjes te gaan halen naar school en hun gezicht te zien bij het thuiskomen.

Donderdag 13 oktober: bij les en bij consultatie.

Hier doen we goed voort: werken en snotteren. De verkoudheidsvirussen doen goed hun werk. Net klaar met de les die ik morgen aan de Unief moet geven over een onderdeelje van onderzoeksmethodologie: vier uur, met niet erg geïnteresseerde studenten; geen fijne klus dus. Ik heb er veel "persoonlijk werk" ingestoken zodat ze verplicht zullen zijn om over hun eigen onderzoeksmodule en -opdracht na te denken en de theorie die ik zal geven toe te passen. 'k Hoop dat het toch nog meevalt.

Voor de rest: Mayra, dat meisje met mentale handicap dat zwanger is (36 weken of acht maanden) krijgt last van hoge bloeddruk. Gisteren ben ik met haar naar de gynaecoloog geweest bij wie ze zal bevallen en er is medicatie opgestart. We denken en hopen nog een weekje verder te kunnen want het kindje weegt nog maar ongeveer 2000 gram ... De bevalling zal ten laatste volgende week zijn. We zijn stand-by. En dan is er nog een nieuw kindje in het dagverblijf met een ernstige metabole aandoening mucopolysaccharidose type I, Hurler genaamd. Het kind is nu twee jaar en

negen maanden oud. Haar levensverwachting wordt niet hoger dan tien jaar geacht. Ouders hierover inlichten, het is echt niet te doen. 't Blijft almaar als een film door mijn hoofd spelen. Het leven is en blijft toch wel vreemd en moeilijk hoor.

Maandag 17 oktober: veel werk en toch een mooie dag....

Net als vorig jaar hielden we ter gelegenheid van 17 oktober, de "Internationale dag van het verzet tegen de armoede", een eetfestijn waarvan de opbrengst naar Taporí gaat. Deze keer was het in het park van Pomasqui en de opkomst was goed. We verkochten "caldo de patas" (bouillonsoep van koeienschenkels), "guatita" (koeienmaag met notensaus en patatjes), "hornado" (van dat gebakken varkensvlees waarvan het vel op kroepoek lijkt), "asado" (gebarbecuede kip of ribbetjes) en ... taartjes als dessert. Voor de taartjes zorgden Kathy en ik.

Gisteren was het hier thuis dus "taartenbak": twee grote appeltaarten, een amandeltaart, twee brownies, 50 porties tiramisu, een kaneeltaart, alles samen goed voor zo'n 250 porties. En we verkochten goed, zo goed dat onze stand het eerst leeg was. Amelie en Elisa hielpen ons om te verkopen en waren in hun nopjes. Het was dus ook hier een lastige maar tegelijkertijd ook voldoeninggevend dag ...

Het mooie van vandaag was dat ook veel ouders van kinderen die naar Taporí komen serieus veel werk verzetten. We zetten ook een fototentoonstelling op en plaatsten een vijftal families die al van in het begin van Taporí (nu toch al ongeveer 18 jaar geleden) deel uitmaken, in het daglicht: o.a. Margarita en Otilia en ook Mayra. Woensdag ging ik met haar naar de gynaecoloog die de bevalling zal doen. Haar bloeddruk is immers aan het stijgen en we zouden nog vier weken moeten gaan. Maar dat zal hoogstwaarschijnlijk niet meer lukken. "Nog een weekje, hopelijk", zei de gynaecoloog. We gaven

Wel en Wee (2)

Mayra medicatie om de longen van het kindje te doen rijpen. Het zou nu ongeveer 2200 gram wegen. We gaven haar ook medicatie om de bloeddruk wat naar beneden te halen. Zo was alle moeite van vandaag weer gerechtvaardigd en zullen we morgen weer met volle moed verder gaan.

Woensdag 19 oktober: een nieuwe wereldburger

Blij en dankbaar melden wij u de geboorte van JOHN MAXIMILIANO.

18 oktober 14.10 uur. Zoontje van Mayra Simbaña. Kleinzoon van Jose Simbaña. Doopmeter: hoogstwaarschijnlijk ...

Inge Debrouwere.

Gewicht: 1800 gram. Lengte: 43 cm.

Een heel spannende dag: de bloeddruk van Mayra steeg altijd maar. De baby moest geboren worden. De laatste maand was die ook bijna niet meer gegroeid. Dus werd beslist om een keizersnede uit te voeren op 37 weken zwangerschap ... en dan toch nog zo'n kleine baby, 1800 gram, stel u voor!! Maar hij is sterk en mooi roze van kleur... Een nieuw levensverhaal begon, een wonder, een grote opdracht, een kans om de wereld wat mooier te maken: wie zal het ons zeggen?

Overigens ... wat vind je van de naam? Sarah is alle mogelijke andere namen aan het opschrijven om de papa van Mayra te overtuigen het kind een andere naam te geven. Kan zeker, want het is nog niet ingeschreven. En Stalin, van Margarita, veranderde uiteindelijk ook drie keer van naam vooraleer hij als "Stalin Jesus" werd ingeschreven. Mijn medische fiche is daar nog altijd getuige van.

Van 'wij zijn toch zo belangrijk' naar 'het gewone leven van alledag', het vervolg van het verhaal 'Mayra'. Naast het feit dat ze misbruikt werd en niettegenstaande alle vra-

gen die rijzen over de toekomst van het kindje, waren we nog maar eens getuige van het gegeven hoe miserabel sommige families trachten te overleven en in al die miserie dan toch nog blijven glimlachen. De woon- en leefsituatie van deze familie is immers echt niet te doen, blijkbaar ook niet naar Ecuadoraanse normen. Zoals ik al schreef, was de bloeddruk van Mayra aan het stijgen. Vorige week woensdag ging ik met haar naar de gynaecoloog die de bevalling zou doen, een heel goede arts met een goed hart, veel geduld en alle nodige kennis. Het kindje bleek bij echo nog heel klein te zijn terwijl ze toch al wel 36 weken zwanger was. We startten een behandeling op om de bloeddruk te doen dalen en dienden enkele inspuitingen toe om de longetjes van de baby te laten rijpen. Mayra moest rusten, elke dag zou de bloeddruk gecontroleerd worden ... maar veel succes had het allemaal niet. We spraken af dat

Wel en Wee (3)

haar zus maandag op het einde van de consultatie naar Taporí zou komen en dat we samen naar het huisje waar Mayra woont, zouden rijden. Haar vader zei me toen: "Maar dokter, ge moogt niet verschieten hé, want waar ik woon, dat is eigenlijk geen huisje"...

Die zin bleef in mijn hoofd spelen ... en ik vroeg Ivonne om met me mee te gaan. Met twee zouden we ons een beter beeld kunnen vormen van de "werkelijkheid", want ik, zelfs na zoveel jaren, zou de situatie misschien erger of moeilijker inschatten dan ze is. Bovendien - over medeverantwoordelijkheid gesproken - is het beter dat niet alleen ik beslis over het feit hoe en waar we Mayra laten bevallen, over wie alle onkosten zal betalen, over "wat erna" ...

We reden zo'n 20 minuutjes naar het noorden toe, net over de evenaar. De asfaltweg werd een aardeweg, een ravijn was opgevuld met aarde en stenen. "Het is rechtdoor", zei Norma, de zus van Mayra. Nog een beetje verder, een aardewegje naar rechts en dan nog eventjes verder: "Hier is het, hier op die oprit mag je de auto laten". We zagen twee huizen, min of meer in ruwbouw, maar bewoonbaar en ook bewoond door andere mensen. Ertussen lag een terrein van ongeveer 6 bij 10 meter, afgezet met houten panelen, nettendraad, enkele oude autobanden, een beetje draad. Mayra deed de poort, een houten schutting die gammel vastgemaakt was aan een paal, open. Haar handen waren nat en koud. Ze was enkele van haar kleren aan het wassen. "Rusten?", dacht ik.

Op het terrein enkele kippen, een stroompje zeepwater vanuit de wastank, een hoop stenen, wat zand en aan het einde de funderingen van wat ooit een "media-agua" (dit is zo'n "huisje" waar wij in het begin in woonden ...) zou moeten worden. Tegen de muur van het andere bewoonde huis opnieuw wat schuttingen, enkele golfplaten als dak. We schoven een stuk stof opzij, aardevloer, een tafel met twee stoelen, een gasvuurtje op een gammele kast met daarop een grote

kom spaghettisoep die aan het pruttelen was. En nog een beetje verder een bed en dan weer een schutting en nog een bed, het bed van Mayra, mooi opgemaakt en proper, dat wel, maar koud, winderig en vochtig. Daar zou het nieuwe kindje slapen en opgroeien ...?

Donderdag 20 oktober: naast de structuren de werkelijkheid.

Moe en niet zo content over de Taporivergadering van gisteren: veel geklaag, weinig oplossingen, gelukkig wel niet vanwege iedereen. Maar de negativisten haalden de overhand: persoonlijke problemen kwamen telkens naar voor, het geheel kregen we niet op het voorplan. Nochtans kan het zo niet blijven duren. Er wordt nog niet duidelijk doorgesproken. Na de vergadering kwamen wel vele reacties en Carmita, onze voorzitter, viel in een strik: ze erkent duidelijk dat ze fouten heeft gemaakt maar wil er iets aan doen, en dat is het belangrijkste. Een en ander komt dus wel los maar het blijft toch duren. Praktisch gezien staat ons wel veel werk te wachten: opnieuw werken aan de statuten van de vzw die bij de vorige wijziging alleen maar oppervlakkig veranderd werden en waarbij heel veel hiaten en onduidelijkheden ervoor zorgen dat binnen de beheerraad de taakverdeling ei-

Wel en Wee (4)

genlijk helemaal mank loopt. Ook moet gesleuteld worden aan het werkreglement en zouden we nu per projectonderdeel van Taporí, b.v. gezondheid, revalidatie, micro-bedrijvigheid, ... daadwerkelijk zelf een begroting opmaken waarvan op voorhand klaar en duidelijk gezegd wordt hoeveel geld er van België komt, hoeveel er zelf opgebracht wordt en hoeveel er nog te kort zou zijn en waarvoor men dus voor "lokale of nationale" financiering moet zorgen ... Dat is een stap in de goede richting waardoor meer medeverantwoordelijkheid zal moeten genomen worden.

Al bij al: we gaan vooruit maar met een slakkengangetje en enkele negatieve elementen moeten nog wel weggewerkt worden. Groeien doet zeer, dat zeggen ze, en nu voel ik het echt ook weer aan den lijve. Maar goed, we zullen al onze moed samenrapen en voortdoen. We weten dus waarmee ons bezig te houden ...

En dan Mayra: vandaag naar huis ... Ik ging naar het ziekenhuisje, hielp alle administratie afhandelen. Carmita zorgde voor de betaling: 725 usd waarvan 200 usd voor de gynaecoloog die de keizersnede deed. Maar hij had laten weten dat die 200 usd aan de papa van Mayra moesten gegeven worden. De verpleegsters van het ziekenhuisje zorgden voor melk want de borstvoeding vlot nog niet zo goed. Mayra pakt haar kindje echter toch al vast en probeert het reeds zelf drinken te geven. De kinderarts zorgde voor de medicatie. Iedereen deed een duit in het zakje en naar ik voelde, niet alleen uit medelijden. Dat gaf/geeft een goed gevoel. Ikzelf gaf het kindje een flesje. Zo licht is het en zo klein, maar sterk, dat ook. Nu is de uitdaging ervoor zorgen dat het kind sterker wordt en bijkomt in gewicht zonder ziek te worden. Kathy en ik gaan voorlopig om de andere dag naar hun huisje. De Seca-weegschaal van het AZ Sint-Jan van Brugge staat daar nu (een oude mechanische weegschaal). Ik denk dat Lieve Maenhout ons die gegeven heeft. Zo zie je maar dat alle baten helpen ... We

doen ook hier voort ...

Dinsdag 25 oktober: echt wel en wee.

Hier ondertussen steeds wat meer aan het landen i.v.m. de coördinatie en administratie van Taporí. Carmita heeft begrepen dat ze inderdaad teveel heeft overgelaten aan mij en na de niet zo goede vergadering van woensdag is ze zich aan het herpakken. En het is goed als mensen erkennen dat ze iets niet goed deden en de kans vragen om het beter te doen.

Maar goed: ik leef me uit op de consultatie en vandaag reed ik met Rosita naar het huisje van Mayra. Het kindje weegt intussen 2000 gram, 200 gram meer dan bij de geboorte zes dagen geleden. Hij is gezond, heet voor het ogenblik "Alex Maximiliano", is mooi roze van kleur en is blijkbaar tevreden te leven. Mayra durft hem al zelf vasthouden en haar zus, die doet wonderen en heeft engelengeduld. De foto van het huisje van Mayra: het witte "tuinhuisje" is haar slaapkamertje, het witte laken, daar slapen haar vader en haar broertje van negen, de golfplaat is het keukentje ... en het rode gordijn de voordeur...

Woensdag 2 november: 'soms geraken we er toch niet wijs uit'

Donderdag: 3500 mensen, allemaal tewerkgesteld in de openbare gezondheidssector verspreid over het hele land, worden verplicht ontslag te nemen ... omdat hun werk toch tot niets bijdroeg en het veelal om "vriendschapspostjes" ging. Ze werden bij het minste verzet door de politie opgepakt en buitengezet ... Verwarring alom, helemaal geen mooi zicht en vooral ... veel politieke onduidelijkheden. Ikzelf versta er voor het moment niet veel meer van. Op zich kan het een goede en nodige maatregel zijn maar de manier waarop ... En als je dan ziet dat heel jonge gastjes, die meestal nog op de schoolbanken zitten, nu centrale posten in het Ministerie van Volksgezondheid bekleden, o.a. mijn student volksgezondheid die weinig of niets uitspookt en waar ik dus weinig of

Wel en Wee (5)

geen werk mee heb (jammer genoeg)... De openbare gezondheidsdiensten staan dus weer in rep en roer. Het was lang geleden ... Zaterdag: om 8.00 uur begonnen aan een lessenmarathon van vijf uur over "onderhandeling en oplossen van conflicten binnen actieonderzoek in de eerste lijn van de gezondheidszorg", dit op de elfde verdieping van de universiteitstoren van de Katholieke Universiteit ... We waren net goed bezig tot plots alles begon te wiebelen. Eerst lichtjes en dan steeds meer en meer tot het echt heen en weer zwiepen werd ... Een aardbeving, weliswaar "maar" 4 op de schaal van Richter maar we zaten slechts op 10 km van het epicentrum en de aardebeving bleek, bij latere informatie, "oppervlakkig" te zijn ... Ewel ... we hebben het gevoeld! We zijn allemaal onder de tafels gekropen want iets anders konden we toch niet doen. 't Zou niet veel geholpen hebben mocht het gebouw geknakt zijn maar allee ... we zijn er met de schrik van af gekomen. Lijkbleek waren we allemaal en ik bibberde op mijn benen . We dronken een sterke koffie, luisterden naar het nieuws en ... gaven verder les. Er is hier en daar wat materiële schade maar gelukkig zijn er geen gewonden. Een belangrijke brug werd afgesloten voor het verkeer met de nodige verkeerschaos daarna tot gevolg ...

Dat was ongeveer het belangrijkste. "Tussendoor" hebben we ook nog voor Mayra en de baby gezorgd. Die weegt ondertussen, na 14 dagen, al 2400 gram. Is dus 600 gram bijgekomen en het is een sterk ventje. Ook Mayra stelt het goed en er werden door een onbekende weldoener al 1000 grote betonnen stenen aan hun stukje grond afgeleverd ...

Deze avond kwam ook Margarita nog op consultatie. Nog enkele dagen of weekjes te gaan, we weten het niet zo goed, en dan wordt nummerke vier geboren. Aan de harttoontjes te horen denk ik dat het een jongetje zal zijn. Margarita zelf was heel erg moe en klaagde over veel rugpijn. Ik zette haar na de rit van anderhalf uur van Po-

masqui naar Quito af aan het busstation waar ze nog anderhalf uur op een overvolle bus moest zitten. 'k Had echt met haar te doen: zij met haar dikke buik, een kind van anderhalf op de arm, en Anahi en Stalin die wat eten en kleren droegen ...

Woensdag 9 november: de werkelijkheid.

Hier drukke dag gehad met vier mensen die niet lang meer zullen leven o.a. de man van 56 jaar met erg uitgezaaide nierkanker. Zijn buik zit vol water (ascites) en Kathy en ik hebben zowat vijf liter vocht uit zijn buik gehaald. Voor hem een hele opluchting, voor eventjes toch ... Er was ook nog het grootmoederke dat nu toch wel achteruit gaat: water in de longen, het hart dat niet meer goed mee wil. En dan was er nog een nieuwe man van 79, grootvader van het meisje met phenylketonurie, blijkbaar heel erg vermagerd de laatste tijd en heel zwak. Hoogstwaarschijnlijk een maagtumor... En een vrouwke van 89 bij wie ik al lang weet dat er iets niet goed is in haar darmen want ze heeft bloed in haar stoelgang en ernstige bloedarmoede maar zichzelf en haar familie willen liever niet verder zoeken. Vandaag kwam ze voor een schimmelinfectie in de mond. Een palliatieve dag dus, een andere dag dan gewoonlijk voor mij ...

Vanaf vandaag komen Mayra en haar zus, elk met hun baby, naar het winkeltje. Zij zullen voorlopig Isabel vervangen. Ze moeten nog veel leren maar het is een goede oplossing en een kans voor iedereen. Het baby'tje doet het heel goed: ongelooflijk sterk, weegt ondertussen al 2620 gram en vraagt constant om nog meer. Het krijgt wel voornamelijk flessenvoeding want de borstvoeding bij Mayra lukt niet zo goed. Maar ze zorgt er echt wel goed voor, pakt hem op, jaagt de vliegen weg, beschermt hem als het kindje van Norma er te dicht bij komt en er eventueel aan wil komen. Dat is goed. In al haar onschuld is ze echt wel mama. Vorige week woensdag, toen we op tweedaagse vertrokken, reed ik met Saulo

Wel en Wee (6)

en de gastjes eerst even naar hen. Elisa, die altijd al graag baby'tjes vertroetelt, pakte het kindje vast. De anderen bleven wat onwennig toekijken. Saulo praatte wat met de vader van Mayra. En daarna, in de auto, was het heel stil. Ook onze kinderen hadden zo'n miserie nog maar weinig van zo dichtbij gezien ...

Woensdag 16 november: een dagje om "u" tegen te zeggen.

Wat overhoop door een chaotische consultatiedag met veel moeilijke en complexe consultaties. Gisteren vroeg iemand me nog of er nog "normale" consultaties zijn. Je zou je het op de duur echt afvragen. Vandaag immers, buiten enkele snotvallingetjes en vaccinaties, de definitieve diagnosemededeling bij ouders van een kind met spierdystrofie van Duchenne; een jongen van 16 in zware depressie met zelfmoordneigingen; een vrouwke van 30 uit een heel gedesorganiseerd vierdewereldgezin met een zesde zwangerschap bij wie de vijfde zwanger-

schap een tweeling was met spiraaltje en al en nu een zesde zwangerschap na sterilisatie (geloof de statistieken dus niet meer); Vivi (het kindje dat al anderhalf jaar in coma is door herpetische encefalitis) met heel zware bronchopneumonie en kortdurende ademhalingsstilstandjes; een nieuw meisje van 18 met Turner dat wil groeien; de vrouw van een man van 57 met terminale nierkanker waarbij alles in het ziekenhuis in het honderd liep; hemoglobine van 9 bij een kind met zware hersenverlamming door toxoplasmose; evaluatie van een kindje van vier dat naar het dagcentrum komt en mucopolysaccharidose heeft (syndroom van Hurler) en dus niet lang zal leven ... *Genoeg hé ...*

't Was weer een dagje om "u" tegen te zeggen. Ik ben zo moe maar tegelijkertijd elke keer opnieuw dankbaar en verwonderd over het leven ...

Inge

Nieuwsjaarswensen

Even ook nieuwjaarswensen en 't kienkt toch zo skoane in 't westvlams
(met dank aan Dokter Lieven Spyckerelle uit Roeselaere)

noois de courage loatn goa (n)

Kuje nie vlieg (n), lopt

Kuje nie loop (m), goat

Kuje niet goa (n), kruypt

moa bluuyft noois stille stoa (n)

nooit éerseln, ossa (n) voruytgoa (n)

Kuje niet lache (n), griemeêlt

Kuje nie grimeêln, moenkelt

Kuje nie moenkeln, zy toe (n) kontent

mo noois de courage loat (n) goa (n)

en ossa (n) vor 'n voruyt zy (n)

('t goa gider goet in 2012!)

Een Wandelverhaal

In de gemeente Wevelgem werd op 11.11.2011 een mooi programma opgezet door de 11.11.11. groep

Er werden 11 uitdagingen voorgeschoteld met telkens 11 deelnemers of inspanningen....

Eén ervan was 11 verhalen uit Dertewereldlanden voor te leggen aan wandelaars die op die 11.11 elk 11 kilometer zouden wandelen. Zo geschiedde bij ook het lezen van een verhaal uit de Derde Wereld.

Hierbij het verhaal dat Inge schreef

Ik moest er lang over nadenken om op weg te geraken. Een verhaal over mensen die veel en ver wandelen? Niet zo eenvoudig want bij ons worden immers geen reuze afstanden afgelegd naar een waterput of naar school. We wonen immers vlak aan de rand van de stad, de stad die almaar groeit en waarbij zekere voorzieningen toch relatief “dichtbij” zijn, de stad die ons binnenkort zal omsluiten en opslorpen. Zo worden gemoedelijke dorpjes, zoals Pomasqui en Zambiza – waar Taporí ligt en waar we wonen – deel van de groezelige stadsrand waar het leven grijs en grauw en mogelijk nog moeilijker dan voorheen wordt. Het familiaal netwerk wordt immers verbroken, alles moet worden gekocht. Je mag er immers zelf geen varkentje of kip meer kweken, omwille van de hygiëne...

Afstanden worden weliswaar almaar “kleiner”. Overall worden wegen aangelegd. Groene velden worden opengereten. Overall rijden gammele busjes en knalgele taxi’s rond die je zo goed en zo kwaad als het kan brengen waar je heen wil. De verstedelijking lijkt niet tegen te houden en ... echt gelukkig maakt ons dat niet. “Ver” wandelen hoort er dus niet meer bij. “Vooruitgang en ontwikkeling” heet dat ...

Moeilijk dus om een “wandelverhaal” te schrijven. Of toch niet: er wordt dan wel misschien veel “onzichtbaar” gewandeld ... op de middenbermen van deze nieuwe wegen en misschien zelfs meer dan de 1111 kilometer die jullie vandaag willen afleggen.

Veel mensen stappen immers dagelijks telkens weer heen en terug op die middenbermen, hun koopwaar aanbiedend aan alle auto’s en bussen die staan aan te schuiven aan het verkeerslicht. Het zijn vele stappen van “heen en terug”: telkens vijftig meter op terwijl het licht op rood staat en dan snel vijftig meter terug terwijl het licht op groen staat en de auto’s opnieuw doorschuiven. Dit doe je zeker zo’n vijftien keer per uur en dat op zijn minst acht uur per dag ... Alles samen goed voor 12.000 meter of twaalf kilometer per dag ...

Probeer het je levendig voor te stellen: een druk kruispunt waar wel zes wegen samenkomen. Vele rijen auto’s, bussen en taxi’s die de hele dag door aanschuiven om door te mogen. Ergens in het midden op het kruispunt staat een politieagent die het verkeer probeert te regelen. Uitlaatgassen en getoeter alom ... En jij hebt die middenberm veroverd als je werkplaats. Je bent pas twintig en hebt al twee kinderen. Eentje draag je op je rug in een draagdoek, nog geen jaar oud. Het andere kind is twee en een half en zit de hele dag op die middenberm, dicht bij de stapel mandarijntjes die je vandaag tracht te verkopen ...

Je hebt een stokje in je ene hand waaraan vier zakjes met telkens tien mandarijntjes hangen. Het kunnen ook kleine aardappeltjes of peren, bananen, erwten of maïs zijn, of kauwgom of cd’s, of handdoekjes of een gestolen horloge, of – zoals nu hier ook in is – sleutelhangertjes met smurfjes, of telefoonkaarten, of een televisieantenne, of de krant, of zelfgemaakte plucheberen, of vlagjes van Ecuador, of T-shirts van de meest populaire voetbalploeg, of... Alles kan, alles mag en telkens voor één dollar per stuk. De prijs verandert nooit, de hoeveelheid soms een beetje. Het lijkt wel een heuse

Een wandelverhaal

markt ...

En jij stapt de hele dag, heen en terug, tussen die rijen auto's. Dit doe je elke dag opnieuw want als je een dag niet komt opdagen wordt je plaats gauw ingenomen door iemand anders . Zo zijn de regels van het spel ...

En aan alle mensen bied je al roepend “mandarinas! mandarinas!” je koopwaar aan. Nu en dan koopt iemand wel mandarijntjes. Soms moet je hard lopen want de auto begint al door te rijden. Soms heb je niet onmiddellijk wisselgeld en wordt heel hard achter je getoeterd want je houdt het verkeer op. Je hebt het warm want de zon brandt pal boven je hoofd. Je handen en gezicht zijn zwart van de uitlaatgassen maar de hemel is blauw.

Op de middenberm verschoon je je baby op schoot en je geeft hem de borst. Zelf eet je 's middags wat rijst of koude soep, de rest van het avondmaal van gisteren ... Je kleine baby huult soms in de draagdoek want het is er donker. Of de luier is kletsnat. Of misschien verveelt het kind zich wel. Je oudere kind speelt met restjes plastic, wat takjes en wat de mensen het toegooien. Steeds weer op die middenberm ... Niet te geloven dat er bijna nooit ongelukken gebeuren doordat een kind van die middenberm op de weg valt...

Nog enkele jaren en dat kind kan ook meehelpen om wat centjes te verdienen . Jongleren met enkele citroenen of met een vuile vod de autospiegels afvegen om toch maar een cent te krijgen, lijkt de meest winstgevende taak voor de allerkleinsten

Op het einde van de dag is de stapel mandarijntjes hopelijk verkocht en kan je met de bus terug naar huis aan de rand van de stad waar je in een gehuurd kamertje woont. Misschien heb je genoeg verdiend om wat eten te kopen: een beetje spaghetti, een wortel, een ui en een kippenbouillonblokje voor de soep : “sopa de fideo”, vaak de enige soep die je kent ... Ze is snel klaar en vult de buik goed. En dan ga je slapen ...

En morgen sta je weer op om je nieuwe vracht mandarijntjes te verkopen en opnieuw twaalf kilometer onzichtbaar te stappen ... En zo gaat het door, elke dag opnieuw.

Quito, 22 september 2011

Inge Debrouwere

voor Taporí in Pomasqui

Fiscaal attest en stortingen 2011 via Kontinenten

Toch even ter info....

Om een fiscaal attest te kunnen bekomen moet vanaf 2011 in één jaar en in één of meerdere malen op **Kontinenten minimum 40€ gestort zijn** Dit is geen uitvinding van onzentwege maar van het ministerie van Financiën. Bij stortingen van minder dan 40€ kan dus volgend jaarvoor 2011 geen attest afgeleverd worden.

Goedbedoelende supporters van Taporí willen soms nog vlug bij het jaareinde een ‘geste’ doen via Kontinenten. Wil ermee rekening houden dat het bedrag van die ‘geste’ op de rekening van Kontinenten moet staan ten laatste 31 december....Even er op letten of de storting dan toch niet té laat gebeurt om voor 2011 van de fiscale aftrek te kunnen genieten.

't Is maar dat jullie het weten.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
nieuw emailadres vanaf juni 2011
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze vogel op het net: <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel.pdf>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 € verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)